

את ימי ההולדת נהגנו לציין תמיד בחוג המשפחה בלבד ובאורח צנוע ביותר. עיקר האירוע היו המתנות (לרוב — ספרים) שהיו ההורים מניחים על כסא ליד מיטתו של חתן יום ההולדת אשר היה משכים קום ולפעמים עד כי היה מגשש באפלולית הבוקר ומנחש מה מונח על הכסא. ה־פעם — חרגנו מהמקובל והוזמנו כל ילדי הכיתה על מורס. "מסמר" החגיגה היה מין להטוט שהציג המורה בעזרת "מכשיר" שהובא ישר ממצרים. והמכשיר לא היה אלא פנס חשמלי קטן בעל וו שאפשר היה לתלותו על כיס הבגד, הסוללה — מחוברת בחוט אל הפנס. המורה כיבה את האור בחדר והודיע לילדים: "אספור עד שלש ואז יופיע מין ירח קטנטן, עגול ומאיר". הושיב את יהודה מול ה־ילדים, תלה את הפנס על חזהו, הסוללה בכיסו ולחש לו ללחוך על הכפתור עם הקריאה שלש. והנה התרחש ה־"פלא" כמובטח, להפתעתם ולשמחתם של הילדים אשר ביקשו לחזור על מעשה הניסים וכמובן נענו.

ואם כבר סיפרתי על יום הולדת אחד — אספר גם על שני.

בוקר אחד הייתי אני זו שציפתה והתאכזבה כשהכסא שלידי מיטתה היה ריק. אך להפתעתי הגיעה לאוזני פעייתה של עז ליד דלת הבית. העז נגררה פנימה וזו היתה המתנה שקבלתי. השמחה היתה גדולה; בחלום הוורוד ביותר לא יכולתי לראות מתנה יפה מזו. יומיום, בצהרי היום, הייתי הולכת אל הגורן שם נאספו הצאן לחליבה; הרועה (ערבי) היה חולב לתוך הכלי שהבאתי עמי מקצת מחלב העז ככוס בערך, צריך הלא להשאיר לגדי, והרועה, גם הוא אינו בוחל בחלב צאן וגבינתו הטעימה. בו במקום הייתי שותה